

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 12 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satakunnan käräjäoikeus – Finlandia) – Sähköalojen ammattiliitto ry/ Elektrobudowa Spółka Akcyjna

(Sprawa C-396/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE — Dyrektywa 96/71/WE — Artykuły 3, 5 i 6 — Pracownicy spółki z siedzibą w państwie członkowskim A, delegowani w celu wykonywania prac do państwa członkowskiego B — Płaca minimalna przewidziana w układach zbiorowych państwa członkowskiego B — Legitymacja procesowa organizacji związkowej z siedzibą w państwie członkowskim B — Przepisy państwa członkowskiego A zakazujące przeniesienia na osobę trzecią wierzycelności z tytułu wynagrodzenia)

(2015/C 118/08)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Satakunnan käräjäoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sähköalojen ammattiliitto ry

Strona pozwana: Elektrobudowa Spółka Akcyjna

Sentencja

- 1) W okolicznościach takich jak w rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej sprzeciwia się temu, aby przepisy państwa członkowskiego siedziby przedsiębiorstwa, które oddelegowało pracowników na terytorium innego państwa członkowskiego, na mocy których zakazane jest przenoszenie wierzycelności wynikających ze stosunków pracy, mogły stać na przeszkodzie temu, aby związek zawodowy, taki jak Sähköalojen ammattiliitto ry, wniósł skargę do sądu drugiego z tych państw członkowskich, w którym praca jest wykonywana, w celu odzyskania na rzecz pracowników delegowanych wierzycelności płacowych, które dotyczą płacy minimalnej w rozumieniu dyrektywy 96/71 i które zostały na niego przeniesione, przy czym przeniesienie to jest zgodne z prawem obowiązującym w tym ostatnim państwie członkowskim.
- 2) Artykuł 3 ust. 1 i 7 dyrektywy 96/71 w świetle art. 56 TFUE i 57 TFUE należy interpretować w ten sposób, że:
 - nie sprzeciwia się on obliczaniu płacy minimalnej za pracę na podstawie stawki godzinowej lub za pracę na akord w oparciu o zaszerogowanie pracowników do kategorii wynagrodzenia, przewidziane w odpowiednich układach zbiorowych obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim, pod warunkiem, że to obliczenie i to zaszerogowanie są dokonywane na podstawie wiążących i przejrzystych przepisów, czego zweryfikowanie należy do sądu krajowego;
 - stała dieta taka jak rozpatrywana w sprawie w postępowaniu głównym powinna być uznana za część płacy minimalnej na warunkach identycznych jak te, jakim podlega włączenie tej diety to płacy minimalnej wypłacanej pracownikom lokalnym w przypadku ich delegowania wewnątrz danego państwa członkowskiego;
 - odszkodowanie za czas potrzebny na dotarcie do pracy, które jest wypłacane pracownikom pod warunkiem, że codzienny dojazd do miejsca pracy i z powrotem zajmuje im ponad godzinę, należy uznać za część płacy minimalnej pracowników delegowanych, o ile ten warunek jest spełniony, czego zweryfikowanie należy do sądu krajowego;
 - pokrycie kosztów zakwaterowania tych pracowników nie powinno być uznawane za element ich płacy minimalnej;

- dodatek w postaci bonów na posiłki wydawanych wspomnianym pracownikom nie powinien być uznawany za część ich płacy minimalnej, i
- dodatek wakacyjny, jaki musi być przyznany pracownikom delegowanym za minimalny wymiar płatnych urlopów wypoczynkowych, odpowiada płacy minimalnej, do jakiej pracownicy ci mają prawo w okresie odniesienia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 lutego 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof – Austria) – Marktgemeinde Straßwalchen i in./Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

(Sprawa C-531/13) ⁽¹⁾

(Środowisko naturalne — Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne — Przedsięwzięcia podlegające lub niepodlegające obowiązkowi dokonania oceny — Odwierty rozpoznawcze — Punkt 14 załącznika I — Pojęcie „wydobycia [...] gazu ziemnego do celów handlowych” — Obowiązek dokonania oceny przy wydobyciu określonej ilości gazu — Punkt 2 lit. d) załącznika II — Pojęcie „głębokich wierceń” — Punkt 1 załącznika III — Pojęcie „kumulacji z innymi przedsięwzięciami”)

(2015/C 118/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marktgemeinde Straßwalchen, Heinrich Kornhuber, Helga Kornhuber, Karoline Pöckl, Heinze Kornhuber, Marianne Kornhuber, Wolfgang Kornhuber, Andrea Kornhuber, Alois Herzog, Elfriede Herzog, Katrin Herzog, Stefan Asen, Helmut Zopf, Ingrid Zopf, Silvia Zopf, Daniel Zopf, Maria Zopf, Anton Zopf sen., Paula Loibichler, Theresa Baumann, Josep Schindlauer, Christine Schindlauer, Barbara Schindlauer, Bernhard Schindlauer, Alois Mayrhofer, Daniel Mayrhofer, Georg Rindberger, Maria Rindlberger, Georg Rindlberger sen., Max Herzog, Romana Herzog, Michael Herzog, Markus Herzog, Marianne Herzog, Max Herzog sen., Helmut Lettner, Maria Lettner, Anita Lettner, Alois Lettner sen., Christian Lettner, Sandra Lettner, Anton Nagelseder, Amalie Nagelseder, Josef Nagelseder, Gabriele Schachinger, Thomas Schachinger, Andreas Schinagl, Michaela Schinagl, Lukas Schinagl, Michael Schinagl, Maria Schinagl, Josef Schinagl, Johann Mayr, Christine Mayr, Martin Mayr, Christian Mayr, Johann Mayr sen., Gerhard Herzog, Anton Mayrhofer, Siegfried Zieher

Strona pozwana: Bundesminister für Wirtschaft, Familie und Jugend

przy udziale: Rohöl-Aufsuchungs AG

Sentencja

- 1) Punkt 14 załącznika I do dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że odwiert rozpoznawczy taki jak ten, o którym mowa w postępowaniu głównym, mający służyć przeprowadzeniu próby wydobycia gazu ziemnego i ropy naftowej w celu zbadania rentowności handlowej złoża, nie jest objęty zakresem zastosowania tego przepisu.